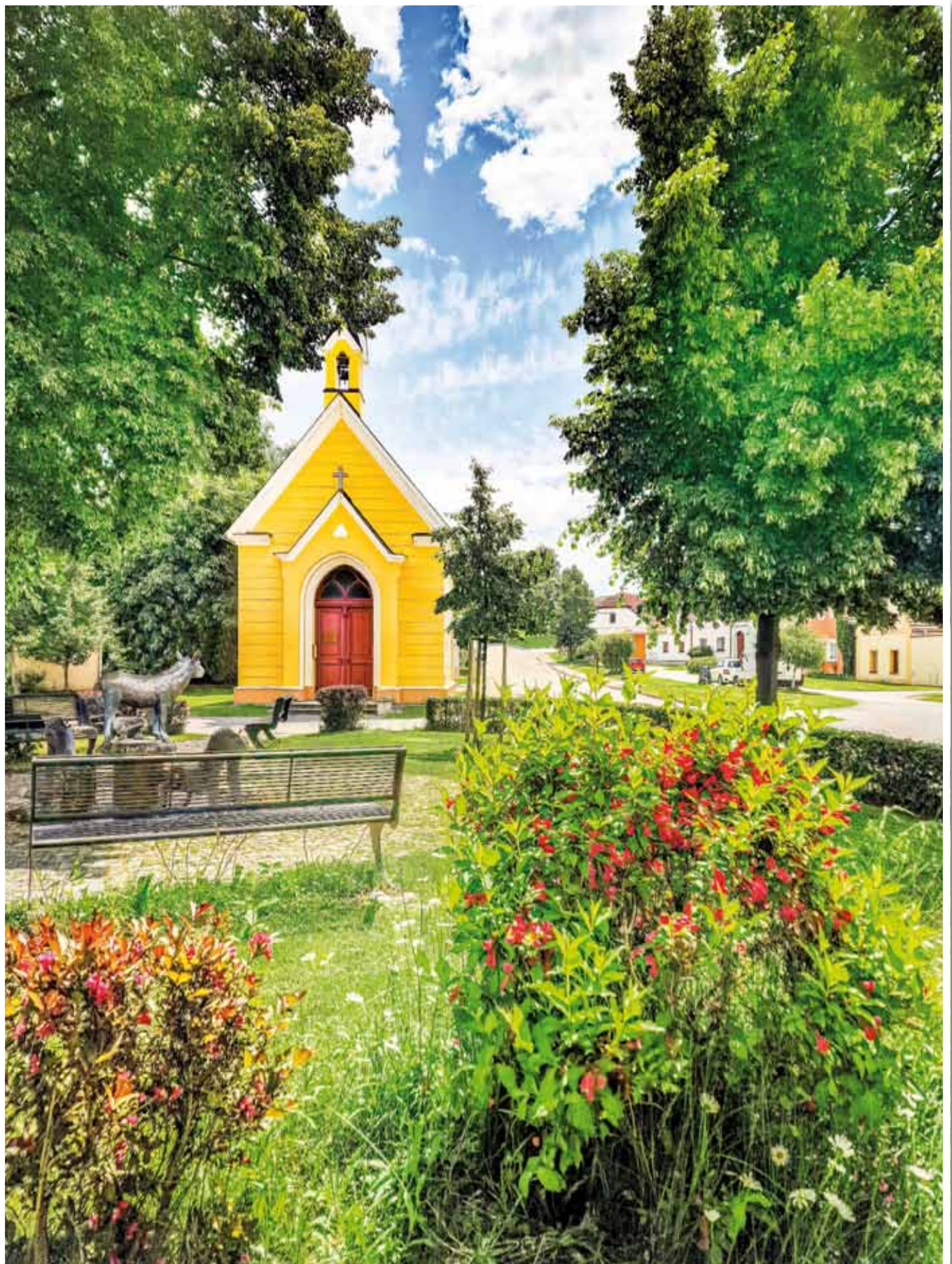

VOSELSKÉ LISTÍ

ČÍSLO 12 / ZÁŘÍ 2023

Vážení spoluobčané, milí sousedé, přátelé,

Tradiční svatováclavská pouť je již opravdu za dveřmi. Ta letošní se ponese jednak v duchu desátého výročí odhalení Kašny. Tedy i ve vzpomínkách na nádherné vystoupení budějovického rodáka Pavla Šporcla na visuté plošině nad ještě zahalenou kašnou. Ale především chceme vzpomenout na úžasného člověka, kamaráda, fanouška naší obce, sochaře Tomáše Prola, autora kašny, který se tohoto výročí nedožil. Při přípravách důstojné oslavy se probíral i nápad nazvat náves či část návsi jeho jménem. Nakonec jsme se s dcerou autora, Ludmilou Kulhavou Prollovou domluvili na pořízení druhé mosazné desky do okraje kašny, kde bude uvedeno „Kašna Tomáše Prola“ s tím, že ji vytvořil pro nás v roce 2013 a data narození a úmrtí. Na té první desce je popsána kvalita vody z kašny a to, jak rádi ji pijeme. V době vzniku tohoto textu je model desky v kovolijně Kunstmetal a s napětím čekáme na výsledek v čase, aby připravený kameník stačil desku zahloubit a upevnit včas.

Petr Anderle je ten, který byl

Dětské dny radosti jsou vedle svatováclavské pouti největší obecní akcí roku. Ty letošní přilákaly opět spoustu dětí!

u soutěže Starosta roku v roce 2011, který napsal první hru pro náš ochotnický spolek „Poslední nevěsta z Voselna“ a který poté společně s panem Václavem Mrázkem napsali dvě knihy z historie Voselna. A tenhle Petr se nabídl, že zpracuje proces vzniku kašny a potom události, které se během deseti let její existence udály v jejím okolí, tedy ve Voselnu, do jakési brožury – almanachu. Samozřejmě doplněné mnoha fotografiemi i z fotoaparátu pana Václava Mrázka. Tento dokument bude k dispozici již od pouti, v sobotu 30. září.

Program pouti začíná tradičně v páteční podvečer divadelním představením našich ochotníků s kusem Lucerna ve stanu Pod kaštany. V sobotu ráno pokračuje mší svatou a sousedskou snídaní, která je zásluhou všech zúčastněných rok od roku bohatější. Samozřejmě nebude chybět swingová kapela, tentokrát Dixi Old Boys.

Hlavní program, mezi dvanáctou a jednou hodinou, se odehraje kolem kašny a měl být překvapivý. Ale pro ty, kteří budou litovat, že se nemohli zúčastnit, jej stručně popíšeme.

Vzpomínky Lídy Kulhavé Prollové na tatínka, i na jeho několikaletou práci na kašně bude moderovat formou rozhovoru Jiří Šesták, dříve senátor a také ředitel Jihočeského divadla. Poté dojde k odhalení již zmíněné mosazné desky.

Petr Andrle představí svůj almanach a společně jej pokřtíme. Pavel Šporcl slíbil poslat pozdrav všem z Voselna. Původně by se vůbec nebránil zahrát Voselákům znovu na plošině, ale bude v té době pracovně mimo republiku, tak alespoň posílá tento pozdrav. A místo jeho houslí zazní u kašny housle dvou mladých houslistů z Voselna, bratrů Prachařových. Poté se společně vydáme do průvodu, s kapelou i s posledním oslíkem, kterého ještě v obci máme... Dorazíme Pod Kaštany a tady budete moci posoudit, jak se povedla nová pergola, postavená

částečně svépomocí. Právě zapojení sousedů a komunitní využívání této stavby bylo předmětem grantu, ze kterého se nám podařilo získat sto tisíc korun. Odpoledne Pod Kaštany zahájí Čtyřlístek následován Kosáky. Ne-

bude chybět skákací hrad, řetězový kolotoč, Prvorepubliková kavárna, ani kouzelník Jura Magic s balónky. A v nové pergole bude veškeré občerstvení. Z Podkaštaní snadno dohlédnete na naše víceúčelové hřiště. Právě

Peníze z grantu na novou pergolu Pod Kaštany.

Základy jsou základ.

tam se o prvním zářijovém víkendu odehrála z popudu několika, většinou nových sousedů zajímavá a bohubíba akce. Pro mnohé mladší ročníky zní výrazy jako „Akce Z“ nebo „sobotní brigáda“ jako cizí slova. Ale opravdu, sešlo se možná dvacet dobrovolníků včetně několika dětí a natřeli jsme větší část venkovních dřevěných konstrukcí víceúčelového hřiště. Samozřejmě muselo být slíbené pivo a pečené maso. A když už se roztopí pec, aby se náležitě využila, zapojily se i naše dámy a další děti a upekly

placky, housky, chleba, koláče (mimo chodem výborné) a pak to slíbené maso.

A v neděli pokračovala brigáda druhou vrstvou nátěru. Stále bylo co jíst a pít...

Spotřebovalo se padesát litrů barvy a čtrnáct, s rezervou přípravných štětců nestačilo. My, později příchozí, jsme si už museli přinést svůj vlastní štětec.

A když zaostříte ještě dál, na fotbalové hřiště – tam přece stávaly buňky se zastřešenou terasou. Už nestojí, sportovci je také „brigádně“ rozebrali a místo nich již začala výstavba zázemí sportovního klubu. Je to největší investiční akce v poslední době. Řídíme se

Natírání hřiště s doprovodným pečením – smyslem akce bylo také inspirovat děti k manuální zručnosti a vést je k pracovním dovednostem.

heslem dobrého hospodáře, že v současné době neobvyklé inflace je lepší investovat, než nechat peníze znehodnotit na účtu. Projekt má i značnou podporu Jihočeského kraje.

Na pěší stezku z Úsilného na Borek, po pravé hrázi rybníka Na Pláništích, sice z centra obce nedohlédneme, ale je již vyzkoušená a všemi chválená. Doufejme, že bude dlouho sloužit všem.

Čtrnáct štětců pro natěrače nestačilo...

Premiéru po rychlé rekonstrukci bude mít o pouti „Galerie“ v místě dřívějšího obchodu, kde jsme nainstalovali pro tuto slavnost výstavu fotografií pana Mrázka a také výstavu obrazů a plastik Tomáše Prola, které zapůjčila rodina. Na jiném místě tohoto čísla je vyhlášená anketa, ve které chceme zjistit vaše názory či nápady na co nejvhodnější využití tohoto nového prostoru.

Hned naproti je nový, dlouho očekávaný přechod pro chodce. Doprávní inspektorát Policie ČR s ním v prostoru návsi nesouhlasil. Přesto jsme od Odboru dopravy Magistrátu města Č. Budějovice dostali, při splnění všech ostatních podmínek, stavební povolení. Nyní by mělo proběhnout kolaudační řízení, při kterém se ukáže, jak se policie nakonec vyjádří.

Příjemné a inspirativní počtení a pouťovou oslavu plnou zážitků přeje

- Pavel Kašpárek, starosta

A ještě společně foto!

Jak se narodil oslík

Už deset let s námi ve Voselnu žije bronzový oslík. Dominuje kašně, kterou vymyslel a navrhl akademický sochař Tomáš Proll.

Jak se oslík zrodil? Na to se už autora zeptat bohužel nemůžeme. Proto jsme požádali o fundovaný popis Petra Schela, rovněž sochaře, z českobudějovické Komorní galerie u Schelů, která Tomáše Prolla zastupovala a jeho díla nabízela.

Jak Tomáš Proll postupoval?

V případě realizace této plastiky Tomáš odstoupil od své obvyklé techniky, kterou u něho známe –

to znamená modelování keramického střeptu. Tato práce na plastice oslíka je vlastně klasická sochařina. Sochu oslíka vytvořil pochopitelně z kameniny, protože to byl materiál, který on měl rád, To znamená, že tady u toho díla nepoužíval konkrétně přesně onu modelářskou hlínu, se kterou se plastiku vytvářejí klasicky. Ale vymodeloval oslíka z kameniny na kostru, kterou si připravil. Na ní má takové jakoby kolíčky,

sochařsky nazývané rolničky, aby ta hlína v podstatě na nich držela a nikde se nesesypávala. A z hromady hlíny přichycené na rolničkách pak už modeloval nejprve tělo, hlavu a pak všechny potřebné detaily.

Co následovalo potom?

Pak přichází druhá fáze, kdy si k té práci přizval dalšího člověka. Většina sochařů tak postupuje, že formu na odlití do kovu si

bronzář neboli kovolijec dělá sám. Práce na formě má určité zásady. Většinou sami bronzáři jsou radši, když si formu připraví tak, aby se jim do ní bronz dobře lil. Samotné odlití pak už dělá v podstatě bronzářská firma. Poté nastupují cizeléři a patiněři. Tento oslík není z litiny, ale z bronzu, takže je vytvořen klasickou sochařskou technikou – vlastně odléváním na slepý nebo na ztracený vosk. Forma se v peci zahřeje a vosk se vytaví, ztratí. Do duté formy se pak lije roztavený kov.

Vidíme, že bronzář si sochu rozdělil na jednotlivé části.

Vytvořil tak zvanou sádrovou klí-

novou formu. Ta slouží k výrobě odlitků. Skládá z mnoha malých částí – klínek. Počet klínek závisí na složitosti formovaného modelu. Do této formy na odlití se pak dává nějaká antuka a podobně. Každý bronzář má svůj přesný postup. Těchto prací se sochař neúčastní. Na něm je vlastně sochu jen vymodelovat. Mállokterý sochař si odlévá věci sám. Zná jenom tak dva tři lidi, kteří jsou schopni ještě tuto technologii používat. Na odlévání jsou specializované dílny.

Jak na vás, sochaře, hotová kašna působí?

Tomáš Proll měl velký dar do svých

děl vkládat osobitý humor. Jeho rukopis, i ten modelářský, je nezaměnitelný. Byl velice zkušeným sochařem, proto je velká škoda, že už ho tu dneska nemáme. Jeho díla, která jsme měli u nás v galerii, jsme si nechali a neprodáváme je, i když mají kupci pořádku o ně zájem. Kašna se mi líbí, protože má v sobě humor a nadsázku. Je to taková hravější věc.

Takže si můžeme považovat, že u nás takové dílo máme?

Určitě! Tomáš Proll se do povědomí české sběratelské veřejnosti zapsal jako opravdu zručný sochař.

•Stanislava Wróblová

Nezmeškejte 2. Den piva ve Voselnu

Opět se nabízí možnost ochutnat produkci minipivovarů z okolí

Týden po svatováclavské pouti se uskuteční druhý ročník naší nové akce Den piva ve Voselnu. V Altánu se už ráno roztopí pec a zadělá těsto. Dopoledne pak začne veřejné komunitní pečení chleba, housek, česnekových placek, buchet a také masa. Začátek Dne piva je naplánován na 13. hodinu. Obec doobjednala další pivní džbánky s cejchem 3 dcl jako degustační skleničky s logem akce. Letos k nám nově přijedou pivovarníci z budějovického minipivovaru Krajinská 27 a z Pivovaru Jílovice. Svá piva opět nabídnou Pivovar Hluboká, Podblanický pivovar Špácal a Pivovar Obora. K tanci a poslechu zahraje budějovická rock'n'rollová a bluesová kapela Mustang Bluesride.

– SW

Loňský první ročník se vydařil!

2. Den piva ve Voselnu

Altán a areál Pod Kaštany v Úsilném

V sobotu 7. října 2023
13-22 hodin

Prezentace pivovarů:
Minipivovar Krajinská 27
Pivovar Hluboká
Pivovar Jílovice
Pivovar Obora
Pivovar Soběslav
Rodinný pivovar Špácal

K tanci a poslechu hraje:
českobudějovická rock'n'rollová a bluesová kapela
Mustang Bluesride

Doprovodný program:
od rána zatápění v obecní chlebové peci
příprava těsta na chleba, česnekové placky, plnění housek
pravé řemeslné pečení v peci, kdy chybět nebude ani pečené masa
odpoledne pro děti připraven skákačí hrad

Občerstvení:
Upečené dobroty z obecní chlebové pece
Hospůdka U Zdeničky

Vstup:
90 Kč - v ceně je degustační sklenička o objemu 3 dcl s logem akce
Děti do 15 let zdarma

Malé břišní tanečnice nadchly publikum

Soubor Kleopatřičky měl svou premiéru na letošních Dnech dětské radosti

Úsměv na tváři a žádná tréma – s takovou výbavou se na pódiu objevila šestice malých orientálních tanečnic. Nenechaly se ničím zaskočit – početným publikem ani počátečními problémy s hudbou. A jak zazněly první tóny hudby Orientu, děvčata předvedla hezký taneček. Jejich vystoupení se stalo překvapením a dlouhotrvající potlesk byl největší odměnou.

Taneční soubor Kleopatra, který před téměř deseti lety ve Voselnu založila parta žen, si vychovává mladé tanečnice. „Maminky, které chodí tancovat nebo cvičit do hasičárny, občas projevovaly zájem, že by s sebou vzaly i své děti,“ vzpomíná na první impulsy vedoucí souboru Jitka Keřková. Nápad, zapojit do tancování i děti, utichl při pandemii covidu. Postupem doby vše ožilo včetně chuti dětí. Loni v říjnu to zkusily. Zatímco ženy nacvičují tance třikrát týdně, děti

Před vystoupením na Dětských dnech radosti 2023.

se pod vedením Jitky Keřkové začaly scházet jednou za týden. Nejprve chodily tři, potom se pro tanec nadschlo deset děvčat.

Nakonec jich vydrželo osm: Sofinka Minksová, Ema Brůžková, Míša Kráslová, Věrka Slezáčková a Laura Kmoníčková, a pak tři nejmladší tanečnice Natálka Tesařová, Teuška Brůžková, Terežka Slezáčková. Od prvňáčků až po jedenáctileté děti.

„Nejprve se učily základní postoje a pohyby. Jenomže děti nemají tu trpělivost jako dospělí. Jim se líbí hlavně tanec a poměrně dobře zvládají koordinaci. Jsou šikovné, nebojí se a neberou to tak vážně jako dospělí, kteří se snaží vše udělat důkladně. Pokud se nějaké pohyby úplně nezadaří, tak jim to nevádí,“ míní vedoucí souboru, která se snaží, aby se děti naučily správné pohyby. Vybírá rychlé a krátké sestavy do choreografie, aby si vše zapamatovaly.

„Kostýmy jsme si vyrobily samy. Obec nám připlatila na materiál i penízkové topíky a šátky. Kalhoty šila Liduška Peterková. Sehnala jsem na ně ve výprodeji pěknou zlatavou krajkou. Holky z ní mají turecké kal-

hoty do gumy. Čelenky si koupily samy, topy jsme jim objednaly také ve výprodeji. Boty si přizdobily také samy.“

Od září už Kleopatra i Kleopatřičky pilují své sestavy, se kterými vystoupí na letošní svatováclavské pouti. Ženy si přichystaly tři tance, děti předvedou jeden. „Všechny tanečnice jsou úžasné, šikovné, pracovitě a nadšené, baví je to. Se svým vystoupením na Dni dětské radosti překvapily. Úplně samy tanec zvládly, krásně zatancovaly a udělaly mi velikou radost. Na vystupování se moc těšily a vůbec se nebály. Nenechaly se ničím zaskočit, ani počátečními nedostatky při pouštění doprovodné hudby,“ chválí své svěřenkyň Jitka Keřková.

Soubor Kleopatra vznikl v únoru 2014. Tančírnu a své zázemí má ve staré hasičárně, proto se nazývá jinak i „Sbohem dobrovolných orientálních tanečnic

ve Voselnu“. Původně začínalo 11 tanečnic (9 žen a 2 dívky). Sestava tanečnic se postupem času měnila. Dnes se schází šest žen. „Uvítáme další zájemkyně. Scházíme se navečer třikrát týdně od půl osmé, děti ve čtvrtek od půl sedmé. V dětském souboru jsou určitě ještě dvě místa. Tančíme především samy pro sebe, pro radost, pro zlepšení a udržení fyzické i psychické kondice, ale příležitostně také vystupujeme. Nejsme sice žádné ostřílené profesionální tanečnice, ale přesto jsme již absolvovaly řadu vystoupení. A jak vnímáme tančení my? Pro nás je to krásná hra, chvílka pro sebe, soukromý ženský obřad, možnost na chvíli se odpoutat od všedních záležitostí a povinností. Je to možnost odpočinout si a pročistit si hlavu, protáhnout se a zlepšit si kondici,“ láká další zájemkyně, ženy i děvčata, vedoucí souboru Kleopatra Jitka Keřková. •Stanislava Wróbllová

Celý rok v tančírně pod vedením Jitky Keřkové (nahore vlevo) nacvičovaly sestavy: vzadu zleva Sofie Minksová, Ema Brůžková, Míša Kráslová, Věrka Slezáčková a Laura Kmoníčková, v řadě před nimi jsou tři nejmladší tanečnice – zleva: Natálka Tesařová, Teuška Brůžková a Terežka Slezáčková.

Úsměvy na tváři po dotancování...

Děti mají v obecní mateřské škole druhý domov

Nuda? Tohle slovo děti v naší školce rozhodně neznají. Čtyřlenný personál o ně pečuje jako o vlastní.

Je druhé zářijové pondělí ráno a děti přicházejí do školky. Přezují se, umyjí ruce a už se některé běží obejmout s učitelkami. Vždyť se naposled spolu viděly koncem června! Mezitím prožívaly své letní radosti. Nyní jsou opět na známém místě. Kde jsou kamarádi, hračky, hodné „tety“ a hlavně přátelská atmosféra.

Hned si vyndají různé stavebnice a už si hrají. Až se nasvačí, půjdou ven na zahradu. Venkovská školka má své výhody. Je kousek od lesa, multifunkční hřiště je za rohem, trochu dál je ovocný sad a skluzavka a houpačky čekají u oslíka. A když se děti vypraví za poznáním do Českých Budějovic, na zastávku městské hromadné dopravy dojdou bezpečně po stezce podél silnice.

„Jít po silnici bylo předtím pro nás nepředstavitelné! Do města jezdíme dvojkou například do Domu umění nebo do Alšovy jihočeské galerie,“ říká ředitelka obecní školky Renata Homanová. „Tam si pro-

Tvoření v ateliérech.

Pasování na školáky při zahradní slavnosti.

hlédneme výstavu a pak jsou pro nás připravené ateliéry, takové dílny, kde děti pod vedením lektorů samy tvoří. Hodně chodíme do muzea, nejvíc nás nedávno nadchla výstava Pat a Mat. I nás, dospělé,“ usmívá se.

Děti jezdí občas na celodenní výlety. Jedna z cest mířila před časem do Trocnova. „Jeli jsme vlakem podívat se do archeoskanzenu, který se v té době pomalu dokončoval. Vystoupili jsme na zastávce v Radošticích a pěšky šli do Trocnova. Děti chodí pěšky rády, protože rodiče je hodně vozí autem,“ míní paní ředitelka.

Proměnou prošla v posledních letech zahrada. Změnila se v přírodní, kde hlavní roli hrajou bylinky. Prostoru dominuje nový zahradní domek, altán, kde si děti hrají. S úpravami zahrady pomohli rodiče, kteří jsou podle ředitelky dobrou partou. Na vánoční jarmark připravují vánoční svícny a další aranže.

„V novém školním roce máme opět plnou kapacitu, takže třiadvacet dětí,“ říká Renata Homanová. Kromě ní o děti pečují ještě učitelka Michaela Fousková, školnice Lucie Pekárková a další učitelka Ludmila Kasandová, která z poloviny úvazku coby školní asistentka vypomáhá s administrativou.

První děti ráno přicházejí v půl sedmé, poslední odcházejí odpoledne v půl páté. „Kdybychom měli delší otevírací dobu, museli bychom vzít dalšího pracovníka,“ vysvětluje paní ředitelka. A není „tetám“ líto, když děti odejdou do školy? „Některé jsou ve školce i čtyři roky, takže nám to líto mnohdy je,“ přiznává. „Ale někteří školáci za námi občas přijdou na návštěvu. Třeba se pochlubit se známky.“

• Stanislava Wróbllová

Scénické zpracování Pohádky o rukavici. Děti si rukavici vytvořily ze stavebnice.

Velkým zážitkem se stala výstava Pat a Mat v Jihočeském muzeu.

Nákup zahradního domku z části pokryl i sponzorský dar od voselského souseda Václava Hynka.

Letošní Pohádkový les se inspiroval Večerníčkem

Večerníček (Barbora Kubů).

Králíci z klobouku Bob a Bobek (Nikola Hnilíčková a Kristýna Kubů).

Máma Otesánka (Radek Doležal).

Krakonoš (Stanislav Hnilička).

Pat a Mat (Roman Večeřa a Jiří Smrž).

Maková panenka a Motýl Emanuel (Kateřina Tesařová a Natálie Tesařová).

Řezník Krkovička (Radim Lehečka), Jája a Pája (Ema Lehečková a Lukáš Lehečka).

Víla Amálka (Lea Brůžková) a nemocný ježek (Ema Brůžková).

Človiček (Vít Drmota).

Sportovní hry u Mrhalu se povedly

Malí fotbalisti z klubu Nemanice–Úsilné prožili týden prázdnin spolu a s pohybem

Jak zviditelnit klub a přilákat další zájemce o sportování? „Před rokem jsme v průběhu fotbalové sezóny na jednom z mnoha pozápasových posezení přemýšleli, udělat něco víc pro děti z klubu,“ vzpomíná jeden z trenérů Sportovního klubu Nemanice–Úsilné Vít Drmota. Spolu s ostatními trenéry Petrem Böhmem a Zdeňkem Zádkou chtěli zorganizovat nějaký příměstský tábor v Nemanicích nebo v Úsilném. To se ovšem ukázalo být především kvůli vhodnému prostoru poměrně náročné a nakonec nerealizovatelné.

Když se něco nedaří, občas pomůže náhoda. Ta se naskytla i zde. Jedna z maminek fotbalistů Šárka Wolfová našla na webových stránkách Domu dětí

a mládeže v Českých Budějovicích zmínku, že tato instituce vlastní pobytové zařízení na Hlincově Hoře u rybníka Mrhal. „Dokonce měli i volný termín, který nám vyhovoval. Jsme nezisková organizace, takže nám na týden toto zařízení pronajali. Dosahová vzdálenost z Úsilného je deset minut jízdy autem, což nám vyhovovalo.“

A tak od 23. do 28. července mohli malí fotbalisti spolu pilně trénovat a posilovat fyziku venku, v přírodě. V neděli večer měli nástup a v pátek odpoledne si pro ně rodiče přijeli. Přes týden jim nebylo doporučeno za nimi jezdit. Děti si na domov sice vzpomněly, ale každodenní pestrý program, soutěží a spolupráce v kolektivu jim pomohly stesk překonat.

Na sportovní soustředění se nakonec přihlásilo dvadvacet dětí ve věku od šesti do třinácti let. „Dominantní v klubu je sice hlavně fotbal, ale program jsme zaměřili na veškeré sportovní dovednosti. Vedle fotbalu jsme hráli vybíjenou, přehazovanou a další různé hry. Samozřejmě nemohlo chybět koupání v Mrhalu. Nešlo ani tak o soustředění jako spíš o sportovní hry.“

Děti ale pořád jen nespotovaly. „Díky vstřícnosti pana Martina Ptáčka od nás, z Úsilného, jsme jeli

Stylový dárek pro fotbalistu k svátku – dort ve tvaru hřiště.

i na výlet. Poskytl nám na celý den bezplatně svůj autobus. Staral se o nás, měl tam své dva syny, a dovezl nás, kam jsme potřebovali. Díky zajištěné dopravě jsme mohli vyrazit na celodenní výlet do Safari v Hluboké u Borovan.“

Trenér Zdeněk Zádka je profesí policista. Oslovil kolegy z prevence a ti přijeli malým sportovcům udělat trochu osvěty. Děti si zastřílely z kuše pod dozorem policie, mohli si nasadit a vyzkoušet opilecké brýle a optat se na všechno možné. Přijeli i další policisté – psodvdi. Předvedli zadržení osob, pes je vyhledával i v lese, což byla pro kluky atraktivní podívaná.

Na soustředění nebyla nouze ani o překvapení. Rodiče za dětmi sice jezdit neměli, ale dárek k svátku přivezli. Dort ve tvaru hřiště se spoustou kopacích míčů udělal radost nejen oslavenci. „Hezkých i vtipných momentů bylo během pobytu daleko víc. To k práci s dětmi patří,“ míní trenér.

Děti měli v ceně pobyt a stravu. „Obědy jsme dováželi. Snídaně, svačiny a večere připravovaly dvě maminky Šárka Wolfová a Markéta Pivcová. Těm patří velké poděkování, protože bez nich bychom tento pobyt zorganizovat nemohli. Vzaly si dovolenou a pomáhaly nám s dětmi. Měli jsme i stálý zdravotní dohled, o který se postarala paní doktorka Zuzana Valdaufová,“ popisuje Vít Drmota praktické zabezpečení pobytu dětí. Velice příznivá byla cena, rodiče

za jedno dítě zaplatili 900 korun. „Rádi bychom podobné soustředění – sportovní hry zorganizovali i příští rok. Už máme předběžně zmluvený termín.“ Sportovní klub Nemanice–Úsilné se nezaměřuje jen na fotbal. V náplni činnosti najdeme například ping pong a veškeré sportovní aktivity. Klub vznikl kvůli nedostatku dětí spolčením SK Nemanice a SK Úsilné v mládežnických kategoriích z iniciativy dřívějšího trenéra mládeže Františka Šebesty a vedení SK Nemanice. Starší přípravku v klubu vedou Radim Lehečka a Luděk Fürst, mladší přípravku pak Vít Drmota a Jiří Ocelák, všichni z Úsilného. ● S. Wróblová

Škola základ života

Budovu školy postavili místní za půl roku

Dobová pohlednice s vyobrazením školy (dnes budova obecního úřadu).

Před časem zde, na stránkách Voselského listů, vzpomínal Vláďa Melichar na školní léta strávená v naší škole a na strasti a slasti „přespoláka z Bídy“ (jak se kdysi říkalo Borku) při cestách do školy v Úsilném. Rád bych na to navázal a taky si trochu vzpomínal. Ono se to tak nějak i časově „šikne“, protože v roce 2023 je sice nevyloženě kulaté, ale dost zakulacené výročí – 140 let od položení základního kamene nové školy v tehdejší Voselnu.

Školní docházku v našich zemích zavedla osvěcená panovnice Marie Terezie Všeobecným školským zákonem v roce 1774, ovšem nikoli jako povinnou docházku (doslova při tom uvedla „*Rádi bychom viděli, kdyby rodičové svých dětí ve věku šesti až dvanácti let do škol posílali...*“). Školní docházka tedy byla koncipována v té době spíš v tom smyslu, že by bylo dobré, kdyby děti do škol chodily, ale když holt ne, tak ne... Přituhlo až v roce 1869, kdy z podnětu někdejšího ministra „kultu a vzdělání“, pražského ro-

dáka pana Leopolda Hasnera von Anthe, byl dne 14. 5. 1869 přijat nový školský zákon, který již zavedl školní docházku jako povinnou. Na jeho základě byly na vesnicích zavedeny tzv. triviální školy („triviální“ podle 3 základních předmětů, které se měly vyučovat – čtení, psaní a počítání).

Až do konce roku 1883 bylo Voselno tzv. „přiškolené“ ke škole v Libníči (stejně, jako jsme byli, kostel nemaje, přiřazení k tamější faře, přičemž toto přiřazení zřejmě formálně, z hlediska církevního práva, trvá dodnes). Malí Voseláčci proto chtěli nechtěli šlapali každý den v zimě v létě pěšky do Libníče a zpět, protože – věřte tomu nebo ne – auta ani autobusy je tam nedovezly. Zřejmě se chodívalo ne po silnici, ale zkratkou přes louky – přes údolí, které je dnes rozděleno trasou dálnice – alespoň si to myslím, protože si

i já pamatuju, že tudy se pěšky zkratkou chodilo do Libníče. Nicméně, i když to byla zkratka, nelze pochybovat o tom, že pro děti to byla dost velká „štrapáce“. Není proto divu, že už od počátku osmdesátých let devatenáctého století usilovali občané Voselna o povolení výstavby školy v obci; dokonce byla vyslána dvoučlenná deputace složená z občanů Václava Trosta a Vojtěcha Kantora až do Prahy, k c. k. zemské školní radě, aby bylo povoleno zřídit v obci školu. Snaha občanů přinesla úspěch a dne 3. ledna 1883 bylo výnosem c. k. zemské školní rady vydáno povolení ke stavbě školy ve Voselnu. A pak už to šlo jako na drátkách: 18. května 1883 se začalo s kopáním základů, 4. června byl položen základní kámen a 11. listopadu téhož roku byla nová škola slavnostně otevřena! Na stavbě se zřejmě podle svých možností podílel téměř každý (v zápise z valné hromady svolané k zamýšlené stavbě radním Jakubem Sukdolem se uvádí, že se občané podvolují „*že budou, co jim síly stačí, dle rozličných druhů práce s radostí přispívati*“). (Je skutečně těžko představitelné, že by se dnes, při aktuální délce stavebních řízení, něco takového mohlo za zhruba půl roku podařit!)

Ihned po Novém roce 1884 začaly do nové školy chodit nejen děti z Voselna, ale i z Bídy (tj. z Borku), z Nemanic a ze Světlíků a hned v prvním roce zde do školy chodilo 91 dětí. Prvním řídícím učitelem se stal Josef Mikš, který pak zde působil po dobu deseti let. Počet docházejících dětí neustále narůstal – v roce 1903 jich bylo již 122 a v roce 1905 byla proto přistavěna druhá učebna. A protože počet žáků se průběžně zvyšoval – v roce 1912 sem chodilo již 177 žáků – byla vytvořena další třída v budově, kterou k tomuto účelu postavil a obci pronajal starosta obce a předseda místní školní rady pan Josef Šimek. Postupně začaly do zdejší školy docházet i děti z Hrdějovic a škola byla tak přeplněna, že se schválením příslušných školských úřadů byl pro potřeby výuky pronajat sál v hospodě pana Třeštíka. (Po nějakou dobu se údajně vyučovalo i v budově náležející nyní Smolům, resp. Váchům; ale k tomu nemám konkrétnější informace, vím jen z doslechu.) V roce 1933 postavila obec Hrdějovice po letitých odkladech konečně svoji školu, čímž se podstatně zmírnil nápor

žáků na naši školu, zůstalo zde 69 žáků, a to umožnilo redukovat školu opět na dvoutřídku.

V roce 1934 oslavila škola v obci Úsilné 50 let svého trvání a na počest toho byla jednak vysazena na pozemku „Ve Strouze“ tzv. Třešňovka, tedy 300 kusů třešní, a bylo sehráno i divadelní představení, při kterém pan řídící Kolář pronesl slavnostní řeč, v níž připomněl významné osobnosti, které na škole působily. Za všechny významné osobnosti je možno jmenovat zejména pana Josefa Bartušku, který u nás působil od roku 1894 a též jednoho z prvních učitelů a známého malíře Jana Rafaela Schustera – o obou těchto pánech a jejich významu by se slušelo napsat samostatné pojednání, ale bylo by to už nad rámec tohoto příspěvku – třeba někdy příště.

Ve školním roce 1962/63 bohužel poklesl počet dětí pod 30 a dosavadní dvoutřídku se změnila na jednotřídku. Dne 8. dubna 1963 pak rada MNV v Úsilném rozhodla na návrh ONV v Č. Budějovicích o zrušení vyučování ve zdejší škole s účinností ke dni 1. července 1963; v tu dobu totiž měla škola pouhých deset žáků... A tak počínaje dnem 1. září roku 1963 začaly ty nejmenší místní děti dojíždět do školy v Kněžských Dvorech, starší samozřejmě do Budějovic. V budově naší školy byla jednak zřízena prodejna Jednoty a ve druhé polovině budovy místní lidová knihovna a zůstal tam po nějakou dobu učitelský byt.

Fotografie školáků s paní učitelkou Marií Kašpárkovou je patrně z června 1961. Autor článku stojí v horní řadě, třetí zprava.

V roce 1957, kdy jsem já začal do zdejší školy chodit jako prvňáček, byla škola dvoutřídní. První třída, tedy místnost (v místě, kde je zhruba dnes mateřská školka), kam chodily nejmenší děti, měla dvě tzv. oddělení; první oddělení, tvořené jednou řadou lavic, byla de facto první třída a druhé oddělení, druhá řada lavic, byla fakticky druhá třída. Obě oddělení (třídy) vyučoval pan řídící Jan Strnad, hodný a laskavý starý pán. Za války byl vězněn v koncentračním táboře Terezín a vrátil se s podlomeným zdravím. Na škole pak působil až do odchodu do penze v roce 1961. Po dvou letech jsem „postoupil“ do druhé „třídy“, kde byla tři oddělení, což znamenalo fakticky třetí, čtvrtou a pátou třídu. Všechny tři třídy najednou vyučovala paní učitelka Marie Kašpárková a teprve dnes dokážu ocenit, jak to pro učitele muselo být náročné. V praxi to probíhalo např. tak, že třetí třída dostala zadáno psát nějaký sloh, čtvrtá třída zatím počítala zadané příklady a páté třídě přednášela paní učitelka v ten samý moment něco z dějepisu. Pak se věnovala čtvrté třídě, pátá něco psala, a tak se to muselo všelijak prostřídát v jedné hodině a suma sumárum tak, aby se u všech během školního roku prošlo učivo předepsané osnovami pro tu, kterou třídu – což se myslím dařilo, rozhodně nemám dojem,

Učitelka zdejší obecné školy Věra Křížová.

že by žáci zdejší školy, poté, co postoupili na další stupeň, měli ve srovnání s žáky z městských škol nějaký hendikep. Trošku nevýhodu jsme snad měli jen v tom, že jsme ve škole samozřejmě neměli tělocvičnu, takže kruhy, kladina, bradla – to byla pro nás novinka (a takový výmyk na hrazdě, to jsem se už nikdy nenaučil – ale dá se bez toho žít). Tělocvik se u nás odbýval zpravidla ve třídě, za dobrého počasí jsme cvičili a sportovali venku, v přírodě.

Zařízení tříd bylo poměrně skromné, v každé třídě byla kamna na uhlí, učitelé museli samozřejmě průběžně přikládat, takže bylo občas i „kouřmo“, ale nevzpomínám si, že bychom někdy trpěli zimou. Záchody, pokud si pomatuji, byly suché, kluci tam měli klasický vyasfaltovaný žlábek, nad kterým byla i vyasfaltovaná zeď a nahoře okýnko, poměrně dost vysoko – což bylo ideální prostředí pro naši oblíbenou „chlapskou“ soutěž – „kdo vyčůrá výš na okýnko“ :-). I když na přelomu 50. a 60. let minulého století panovala ve společnosti ještě poměrně tuhá totalita, zdá se mi, že v naší škole, nevím proč, byly poměry dost liberální – učitele jsme oslovovali, pokud si pomatuji, „pane řídící“ resp. „paní učitelko“ (a pan řídící s tím neměl problém, ačkoli byl přesvědčený komunist). Vzpomínám si, že jsme jednou byli s paní učitelkou v muzeu v Budějovicích, dostali jsme tam pantofle a pochopitelně to po parketách krásně klouzalo. Jeden žák (F. T. z Borku) vyváděl na pantoflích obzvlášť povedené kousky a nějaká holčička, která tam byla s jinou školou, šla na něho žalovat naší paní učitelce se slovy „soudružko, támhle ten kluk narazil do skleněné vitríny...“ A my jsme se divili, proč ta žalobnice naší paní učitelku tak divně oslovuje?! (F. T. pak dostal pár facek a bylo vyřízeno.) Až po přechodu na druhý stupeň, do škol v Budějovicích, jsme začali učitele oslovovat soudruhu či soudružko, což byl samozřejmě tehdejší standard. Ve škole se u nás ve vsi v té době vyučovalo i náboženství, kam jsem chodil myslím zhruba od třetí třídy. Náboženství vyučoval Otec Jan Pulec z Libníče. Byl to už dosti starý pán, učil údajně i mého tátu. Přijížděl vždy v černém oblečení autobusem z Libníče na odpolední hodinu, opíral se o silnou sukovicu a u autobusu vždy na něho čekal nějaký žák a nesl mu tašku.

Rok 1939: vlevo ředitel školy Antonín Kolář.

Tato na jedné straně velká úcta k církevnímu hodnostáři byla ovšem na druhé straně vyvážena tím, že jsme velebného pána dost zlobili. Od autobusu ke škole se přicházelo kolem silnice po takové pěšině (kolem zahrady nynější mateřské školy) a před školou rostly nějaké staré stromy a keře, tuším, že šerfky, z nichž jeden se se nakláněl nad tu pěšinku. Jeden žák (R. H. z Borku) občas seděl na větvi onoho šerfku a když šel velebný pan pod ním, tak mu do klobouku pouštěl kaštiny nebo žaludy (čehož si on všimnul vždycky až ve třídě, když sundal klobouk a velmi se tomu divil). Během výuky bývalo ve třídě velmi živo, nebrali jsme tehdy náboženství (ke své škodě) tak docela jako školu, což ovšem velebný pán řešil neformálně a nekompromisně svojí sukovicí a nezbedy tvrdě umravňoval. Bylo to jistě bohulibé počínání, ostatně naplňoval tak i písmo svaté – vždyť v Bibli se píše doslova: „Nepřipravuj chlapce o trest! Nezemře, když mu nabiješ holí. Nabiješ mu holí a jeho život vysvobodíš od podsvětí...“ Je pravda, že učitelé tenkrát tu a tam řešili nekázeň žactva tím, že nezbeda prostě slíznul facku či dvě. Tím to bylo na místě vyřízeno a každý byl rád, že se to nehlásilo rodičům, protože doma by to bylo horší. A přes-

tože moje generace byla do určité míry vychovávána i za pomoci fyzických trestů, nezdá se mi, že by někdo z toho měl psychické trauma nebo jiné škody na fyzickém či psychickém zdraví. Naopak si dovoluji vyslovit kacířskou myšlenku, že nynější mladá generace, která je vychovávána jako v bavlnce tak, aby jejich osobnost nebyla narušována fyzickým trestáním, má víc psychických problémů, než jsme měli my, což je vidět na počtu dětských sebevražd, útěků z domova, vzájemného násilí, nadužívání drog a to přesto, že kromě školy a rodiny o ně pečují celá řada státních a společenských institucí...

A i když prostředí v naší školičce bylo poněkud spartánské a vybavení strohé a velmi skromné, bylo pro mě období strávené ve zdejší škole nejšťastnějším obdobím v životě; a kdyby mi teď někdo řekl, do kterého období bych se ještě někdy chtěl vrátit, tak by to byla právě doba, kdy jsem chodil do první až páté třídy ve „voselské“ škole...

(Historický exkurz byl zpracován mj. podle staré obecní kroniky a seminární práce naší rodačky Ing. Michaely Sedlářové, rozené Hybšmanové, věnované historii naší obce.)

Čtyři holky a boj o dálnici

Pokračování vzpomínek Vladimíra Melichara z Borku

Láďa Kolář je o tři roky starší než já. Oba jsme válečné děti, on je rozený roku 1942, já roku 1945. Mne ještě doma choval ruský oficír, který u nás bydlel v jednom pokoji na konci války, v květnu 1945. Oba jsme bydleli na Malé (horní) Bídě. Já na kopci, na samotě v bývalé hájence, on v malém domečku pod námi, těsně vedle Pražské silnice. Cesta k nám vedla kolem jejich dvorku. Měli jsme tam společně s našimi sestrami krásné mládí. Oba jsme měli to štěstí, že jsme chodili celých pět let do školy do Voselna. Láďa byl čtvrták a já přišel jako bažant, měl jsem tedy ochránce a doprovod do první třídy zajištěn. Jako pamětník staré Bídy a nyní dlouhodobě usedlý Voselňák už něco pamatuje.

Ladislav Kolář vzpomíná: „Ano, škola ve Voselnu byla pro nás opravdová škola života. Měli jsme předmět Domácí práce. Holky i kluci se naučili základní životní návyky. Učili nás vážit si přírody a nebát se práce! Jaký to paradox oproti dnešku.“

Láďa říká: „Hasičem jsem byl před válkou už doma na Borku. Zde, ve Voselnu, jsem hasičem také v úžasném požárním sboru. Pro obec vykonáváme mnoho různorodých prací. Doufám, že je naše práce na obci vidět.“

Ladislav Kolář ve slavnostním hasičském šatu na slavnosti v roce 2016.

Já se ptám: Co děti? „Ježíši, ani se neptej, mám čtyři holky. To víš, že jsem si s tím od kamarádů něco užil.“ Říkám mu, že tenistu Ivana Lendla netrumfnil, ten jich má pět! Kdo za to může? Sváděli to na kde co, ale Láďa povídá: „Dočkal jsem se, mám barák vnuček i šikovné kluky, vnuky.“

Ptám se: Co dálnice? V minulosti se vážně uvažovalo vést ji přes Plániště údolím Kyselého potoka, těsně pod Voselnem. Hluk a smog by vesnici úplně zahuřily. Navíc by to přivedlo nákladní dopravu dolů do českobudějovické aglomerace ke Škodovce. Vznikla by tak zvaná dálnice „blbec“, odporující zdravému rozumu. Tak bojovní Voselňáci sepsali petici na ministerstvo dopravy. Přijel sám ministr pan Ing. Vladimír Dlouhý, který tuto variantu zavrhnul jako nesmyslnou. Doporučil vést dálnici přemostěním nad Borkem na kopec nad Voselno, dále na Rudolfovský hřbet mimo České Budějovice. Tím zachránil dobré klima ve Voselnu i v sousedním Borku. A tak přeji všem svým spolužákům ve Voselnu další spokojené žití v pěkném prostředí ve svých domcích a krásných zahradách.

• Vladimír Melichar, Borek

Autor vzpomínek Vladimír Melichar vzdává hold obětem války a vzpomíná na svého tátu, který se vrátil domů jako válečný invalida.

Stezka na Borek Na Pláništích láká k procházkám

Přibyla nám další vycházková trasa. Už od července se po široké pěší stezce můžeme vypravit na kole, s kočárkem, se psem nebo jen tak vycházkou k našim sousedům na Borek – například na tamní přírodní koupaliště. Stezka vede přes Plániště okolo budoucího rybníka Ladislava Prince až k lávce a posezení, které jsou již na katastru Borku. Obec se s majitelem pozemku už před časem dohodla na zřízení tohoto věčného břemene. Celková suma 1,16 milionu korun za stavbu pěší stezky je z 80 procent (okolo 800 tisíc korun) dotovaná ze Státního zemědělského intervenčního fondu prostřednictvím Místní akční skupiny Hlubocko–Lišovsko. Lokalita na Pláništích se stala oblíbeným cílem procházek už v době pandemie covidu. Nyní se tu lze pohybovat bezpečně a lze si odpočinout na lavičce, kterou inicioval a zaplatil dárcem (asi z Borku). Investor, čili obec, se nebrání dalším „darovaným“ lavičkám!

– SW

Dvě otázky pro zastupitele

Redakce obecního časopisu Voselské listy pravidelně přináší názory a postoje zastupitelů. V tomto čísle jsme všem devíti zastupitelům položili tyto dvě otázky:

1. Rekonstrukce bývalého obchodu je dokončena. Jaké využití navrhujete pro tento prostor?

2. Jste pro omezení motorového sekání trávy a řezání dřeva v zástavbě kvůli hluku v neděli a ve svátcích?

A jak zastupitelé odpověděli?

1. Již v době, kdy skončil provoz obchodu, jsme přemýšleli, jak tento prostor využít. Jako první nápady bylo slyšet – hospoda, kavárna a také kuchyně pro mateřskou školu. Několikrát jsme zkoušeli spočítat ekonomiku vývařovny, ale vždy dopadla negativně. Jenom vybavení, splňující dnešní normy, vycházelo do milionů a předpokládaný problém s personálním obsazením vlastně přetrvává dodnes – zkuste sehnat kuchaře.

Rekonstrukce ale byla nutná, především sanace sklepa, ve kterém spodní voda již podemílala základy budovy. Provedena je tedy univerzálně, s rozvody vody, kanali-

zace a elektřiny do všech místností. Vytápění je podlahové ze stávajícího tepelného čerpadla a osvětlení úsporné, v hlavní místnosti je akustický podhled a variabilní reflektory na rampách. Optimální využití ukáže samotný provoz a již teď se nabízí využít prostor o pouti k výstavě fotografií pana Mrázka a některých plastik z pozůstalosti sochaře Tomáše Prola. Pak třeba trvalé vystavení sbírek našich sousedů, v depozitu máme darované předměty přímo související s dolováním, vzorky nepoužívaných krojů našich sousedů atd. Návštěvníkům štoly, při návratu do šatny, můžeme předvést další zajímavé zastavení, nabídnout prospekty a propagační materiály i případně občerstvení. A prostor lze využít i k uspořádání výstav (čehokoli zajímavého) a již o takovou prezentaci autoři projevíli zájem. Dalším nápadům od vás se samozřejmě nebráníme, stejně jako nabídky předmětů k trvalému vystavení.

2. I tohle téma přišlo na přetřes v zastupitelstvu mnohokrát. Vždy jsme se ale shodli, že je lepší upozornění a sousedská domluva než zákaz. Myslím, že funguje do-

dnes. Samozřejmě není problém vydat vyhlášku se striktním zákazem nevrčet v neděli a o svátcích. Jak ale vymáhat její dodržování? Budeme volat polici z Hluboké, nebo budou zastupitelé každou neděli obcházet ves s kasou na pokuty?

Pořád věřím tomu, že jsme v obci stále občanskou společností a snad ještě pořád i komunitní – sousedskou a že jsme schopni se domluvit. Samozřejmě to vyžaduje i trochu tolerance. Třeba když soused kvůli směnnému zaměstnání nebo kvůli dešti, nestihl v týdnu posekat přerostlou travu.

Radek Doležal

1. Prostor je nově zrekonstruovaný, proto bych si nepřál, aby se z něj stal sklad pro věci, které se nevyužívají, nebo mají využití jen párkrát do roka. Zkusil bych plochu využít ve prospěch obce, například místnost pronajmout někomu, kdo ji využije a zvelebí. Například služby prospěšné našim spoluobčanům. Samozřejmě se nabízí široká škála možností, osobně bych rád znal názor sousedů a jejich nápady, jak bývalý krám využít.

2. Omezení hluku v neděli já osobně vítám. Od 12 hodin mít klidné, sousedské prostředí při nedělním obědě a čase po něm prospěje každému z nás.

Josef Neubauer

1. Možná by redakce Voselského listů mohla uspořádat anketu mezi sousedy, co oni by tam chtěli, zastupitelstvo by pak zařídilo realizaci nejžádanějšího využití.

2. Nevidím důvod, pokud je to v rozumnou dobu, po osmé, deváté hodině. Pak bychom mohli také rozhodovat o kokrhání kochoutů nebo zvonů na kapliče. Jsme na vsi.

Marie Havránková

1. Rekonstrukce obchodu se povedla a prostor vypadá velmi pěkně. Je zasanovaný prostor bývalého obchodu a zároveň i sklep, což bylo nutné provést. Bylo diskutováno využití těchto prostor a variantou byly dodatečné skladové prostory, gastro zázemí nebo výstavní prostory. Aby byl prostor dostatečně variabilní a do budoucna se mohl využít podle potřeb obce, je do hlavní místnosti vyvedena kanalizace, voda a je tam i dostatek zásuvek. V nejbližší době bude bývalý obchod využit jako výstavní prostor pro svatováclavskou pouť. Zároveň jsou nyní ve fázi projektu skladové prostory vedle Altánu Pod Kaštany, takže toto „bolavé místo“ obce by se mělo částečně vyřešit. Do vzdálenější budoucnosti se nemohu vzdát myšlenky, že by tam jednou mohlo být gastro zázemí, které by zásobovalo školku a zároveň, pokud by byl zájem, i sousedy v obci. Uvidíme, jak se osvědčí nyní plánované využití prostor. K případné změně užívání je příprava hotova.

2. Mým názorem je, že lidé jsou dostatečně zodpovědní a povětšinou se dodržuje nepsané pravidlo o nedělním a svátečním klidu. Ostatně tato prosba a apel se pravidelně objevuje i v našem zpravodaji. A nyní k vlastní otázce – pokud je otázka směřována tak, zda si myslím, že by se mělo v současné době nějakou vyhláškou omezovat a regulovat a následně posuzovat, vymáhat a sankcionovat dodržování navr-

ženého omezení, pak mou odpověď je, že ne. Myslím si, že se to ani v žádné neúnosné míře neděje a šlo pouze o ojedinělé případy. Jsem moc ráda za tuto otázku a věřím, že se dokážeme chovat navzájem ohleduplně i bez vyhlášky pro omezení motorového sekání trávy a dřeva.

Jiří Smrž

1. Dlouho očekávaná rekonstrukce obchodu je u konce. Opravený prostor může být skvělým místem pro umístění muzea a kavárny. Toto řešení nabízí řadu výhod. Muzeum v opraveném prostoru může hrát důležitou roli v předávání historického významu místa novým generacím. Navíc, kombinace muzea a kavárny může přitahovat více návštěvníků a poskytovat jim příležitost k relaxaci a zároveň se něco nového naučit. Ideální místo pro setkání skupiny, která jde navštívit štolu. Krátká zastávka na občerstvení může sloužit i pro zákazníky zahradnictví. Kavárna je skvělé místo na setkání s přáteli, diskuzi a třeba i chvilku klidu s krásnou knihou.

Interiér kavárny může dobře ladit do historického ducha naší vesnice. Při plánování využití opraveného prostoru na muzeum a kavárnu je však důležité pamatovat na několik faktorů. Tyto zahrnují respektování původní architektury a charakteru budovy, zajištění dostatečného prostoru pro obě funkce a splnění všech požadavků na bezpečnost a zásady provozní hygieny.

2. Téma omezení hluku v neděli a o svátcích je věčnou diskuzí. Dlouho přemýšlím o tom, jaký dopad na náš klid a relaxaci má hluk z motorových nářadí, jakými jsou sekačky na trávu a řetězové pily, které někteří z našich sousedů používají o nedělích a svátcích. Jistě, je nám všem jasné, že péče o zahradu je důležitá a často nám přináší radost. Avšak stejně tak jsem si jist, že klid a ticho o nedělích a svátcích jsou stejně tak cenné.

Většina z nás miluje zahradničení a považují ho za formu meditace. Je to čas, kdy se můžeme zastavit, zklidnit a soustředit se na jed-

noduché, ale uspokojující úkoly jako jsou sázení, zalévání nebo ruční sekání trávy. Ale, co kdybychom se všichni dohodli na tom, že v určité dny, jako jsou neděle a svátky, bychom se zdrželi používání hlučných motorových nástrojů a užili si klid a ticho, které nám příroda nabízí?

Věřím, že by to mohlo vést k vytvoření ještě přátelštější a klidnější komunity, ve které bychom si všichni mohli užít trochu klidu a ticha o nedělích a svátcích, ať už jsme zahrádkáři nebo ne.

Radim Lehečka

1. V současné době jsem moc rád, že proběhla rekonstrukce „krámku“ a hlavně sklepa, čímž se zajistila stabilita základu, tím i celé budovy. Pro využití opravených prostor zatím nemám osobně žádný nápad, ale myslím si, že

není kam spěchat a raději se pořádně rozmyslet, co s hezkým prostorem na ještě hezčím místě v obci.

2. Myslím si, že sekání a jiný hluk v neděli je v naší obci v normálu

a není třeba upravovat vyhláškou. Každý z nás by měl vědět, kdy tyto činnosti vykonávat a snažit se být ohleduplný.

Pavel Tříška

1. O využití bývalého obchodu jsem zatím moc nepřemýšlel. Možná by se dal využít jako výstavní prostory o historii a současnosti obce, která by mohla být součástí prohlídkové trasy Eliášovy štoly. Což by ale znamenalo více práce pro průvodce. Anebo nějaký společenský prostor, který by se dal využít pro různé tvoření s dětmi nebo společné scházení seniorů za špatného počasí.

2. Nedělní vrčení v obci je věčné téma. Je spousta sousedů, kteří v týdnu chodí pozdě z práce a o víkendu se snaží udělat, co je třeba kolem domu. Přece jen jsme pořád na vesnici. A myslím, nebo nevím, o tom, že by někdo pravidelně vrčel každou neděli. Já osobně nejsem pro striktní zákaz nedělního vrčení. Ani si nedokážu představit, jaký by byl postih za nedodržení zákazu.

Karel Wróbel

1. Je to hezký prostor na návsi, určitě nezastavět relikvii zcela. Využití jako velmi hezké zázemí pro návštěvníky štoly, možnost podat kávu nebo čaj, reklamní předměty, třeba i video o obci a štole. No, a i pro zájemce jako místo pro oslavy, ne každý chce do altánu. Tady je to daleko komornější.

2. Tento problém vyhláška nevyřeší. Vsadil bych na sousedskou slušnost a pochopení. Každý z nás si rád odpočine a vychutná si něco, co jinde nemají – a to je klid. Zkuste se zaposlouchat a uslyšíte klid, bez šumu města, a tak je přece škoda to rušit sekačkami a pilami. Nejsme přece v chatové oblasti, kam jedou na víkend chataři s přesně stanoveným programem. S programem, co musí během soboty a většinou nedělního dopoledne stihnout. A tak všichni sečou, řežou, no prostě musí toho hodně stihnout. U nás máme na tohle vše více času, a tak by se neděle měla stát dnem klidu. Dnem, kdy si mohu s návštěvou povídat

a nepřekřikovat sousedovu sekačku při hoblování trávníku. Jistě někdo může namítnout, že se může objevit potřeba sklídit dřevo z ulice. Ano, je to nárazovka a dá se tolerovat. Každý z nás přece vidí, že ta tráva během soboty a neděle bez sekání nevyroste do výše k nesekání. Obdobné je to i s parkováním. Beru ohled na sousedy a také se snažím, abych nepřekážel záchrance a hasičům, když se potřebují někam dostat s pomocí. Věřím, že sousedskou ohleduplnost a toleranci vezmeme jako něco, co nebude třeba řešit vyhláškou.

• Připravila a fotografovala Stanislava Wróbllová

Sousedé, co s novým prostorem?

V odpovědích zastupitelů zaznělo, že by rádi znali názor obyvatel obce, jaké využití lukrativního prostoru na návsi by nejraději sami chtěli. V sobotu 30. září bude o svatováclavské pouti po celý den zrekonstruovaný bývalý obchod otevřen. Zájemci si mohou prohlédnout nejen, jak se rekonstrukce podařila. Uvidí i některá díla autora naší kašny sochaře Tomáš Prola, které pro tento slavnostní den zapůjčila jeho rodina, a také výstavu fotografií z obecních akcí od Václava Mrázka. Najdou tu i anketní lístky, na které mohou napsat svůj návrh na využití tohoto prostoru. A pomozte nám vymyslet i nové jméno této „Galerie“!

Pozvání na svatováclavskou pouť v Úsilném 29. – 30. 9. 2023

U PŘÍLEŽITOSTI 10. VÝROČÍ ODHALENÍ KAŠNY
A JAKO VZPOMÍNKA
NA AUTORA KAŠNY TOMÁŠE PROLLA

Pátek 29. 9. 2023

19.00 divadlo LUCERNA v podání Ochotnického spolku Voselno (hospoda U Zdeničky otevřena)

Sobota 30. 9. 2023

- 9.30 – 10.00 Mše svatá (Tomas Van Zavrel)
 10.00 – 12.00 Sousedská snídane ve stylu 30. let, k poslechu i tanci hraje Dixi Old Boys, pivo teče z kašny
 12.00 – 12.45 Pozdrav od Pavla Šporcra
 Rozhovor s dcerou Tomáše Prolla Ludmilou Kulhavou Proollovou
 Odhalení pamětní desky k uctění památky autora Kašny Tomáše Prolla
 Vystoupení mladých houslistů z Voselna
 Křest brožury o vzniku Kašny a životě kolem ní – Petr Anderle
 13.00 Slavnostní průvod obcí s hosty
 14.00 – 18.00 Odpolednem Pod Kašany nás provedou kapely ČTYŘLÍSTEK a KOSÁCI
 14.30 Kleopatra + Kleopatričky (orientální tanečnice)
 15.30 Lučina + Palouček (folklorní soubory)
 16.30 Pohádka Dlouhý, Široký a Bystrozraký (divadlo Divolod)
 19.00 kapela VOTOM

Po celý den bude možné v „Galerii“ zhlédnout výstavu fotografií pana Václava Mrázka a výběr z děl Tomáše Prolla

V kapli je k vidění Křížová cesta od Renaty Štolbové

Během dne je možné objednat prohlídku Eliášovy stoly

Pro děti je přichystáno:

Jízda na oslíkovi • Řetízkový kolotoč • Skákací hrad • Malování na obličej • Balónkový mág

Občerstvení:

Prvorepubliková Kavárna • Hospůdka u Zdeničky • voselský guláš • víno z vinařství Červinka • pálenky – Linhart

DRESS CODE – 30. léta minulého století

